

Warszawa, dnia 19 czerwca 2017 r.

Sygn. akt VI Ka 1384/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Zenon Stankiewicz (spr.)

Sędziowie: SO Marek Wojnar

SO Anita Jarząbek – Bocian

protokolant: sekretarz sądowy Monika Oleksy

przy udziale prokuratora: Anny Radyno - Idzik

po rozpoznaniu dnia 19 czerwca 2017 r. w Warszawie

sprawy A. P. syna W. i M. ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwa z art. 278 § 1 kk, art. 245 kk w zw. z art. 12 kk, art. 286 § 1 kk,

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku

z dnia 13 czerwca 2016 r. sygn. akt II K 380/13

I. wyrok w zaskarżonej części zmienia w ten sposób, że:

1. uchyla rozstrzygnięcia o wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności i grzywny zawarte w punkcie VI ;
2. uniewinnia oskarżonego od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 278 § 1 kk opisanego w punkcie I, przejmując w tym zakresie koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa;
3. uchyla zawarte w punkcie VII rozstrzygnięcie o obowiązku naprawienia szkody w zakresie zapłaty na rzecz K. C. kwoty 5050 zł;

II. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzeka karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy;

III. w pozostałym zakresie utrzymuje wyrok w mocy;

IV. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych w sprawie, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa;

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. W. kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek od towarów i usług.

SSO Marek Wojnar SSO Zenon Stankiewicz SSO Anita Jarząbek - Bocian

Sygn. akt VI Ka 1384/16

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 19 czerwca 2017r.

Wyrok Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 13 czerwca 2016r. został zaskarżony przez obrońcę, w części dotyczącej skazania za występki z art. 278§1 kk oraz art. 245 w zw. z art. 12 kk. Apelacja ta jest zasadna w zakresie dotyczącym dokonania zaboru mienia na szkodę K. C.. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że to właśnie na podstawie zeznań tego ostatniego oparł ustalenia faktyczne odnośnie owego zaboru. Najwyraźniej jednak uwadze Sądu umknęła zmiana depozycji pokrzywdzonego w trakcie przesłuchania na rozprawie głównej, kiedy to oświadczył, iż nie wie kto ukradł narzędzia, ponieważ „do blaszaka mieli dostęp wszyscy pracownicy, było ich chyba pięciu” (k. 439). W dalszym ciągu przesłuchania podaje zaś nie tylko, iż nie zawsze zamykał ten kontener z narzędziami, ale również: „Ja zeznając na policji stwierdziłem, że to pan P. zrobił bo miał dużo czasu. Te narzędzia się znalazły...” (k. 440). Rozbieżności zeznań świadka winny skłonić Sąd orzekający do bardziej szczegółowej analizy zeznań świadków – pozostałych osób zatrudnionych przez K. C.. Tego Sąd nie uczynił, wskazując jedynie na k. 5 i 6 uzasadnienia, że dał im wiarę, ponieważ ich relacje są wiarygodne. Zwraca zaś Sąd Okręgowy uwagę, iż żaden z nich nie zaobserwował zaboru, co więcej, z zeznań A. K. wynika, iż „kluczyki były tam gdzie spali pracownicy” (k. 444), a świadek T. J. zeznał: „Narzędzia były przechowywane w blaszaku, do niego mieli dostęp wszyscy, którzy tam pracowali (...) Można było pójść i wziąć” (k. 482). Konsekwencją zatem odebrania zeznań takiej treści winno być albo uniewinnienie oskarżonego, albo dokonanie logicznego wyводу, dlaczego nie dał wiary wskazanym świadkom. Stanowisko Sądu I instancji razi brakiem owej logiki, której nie można też byłoby się dopatrzeć odmawiając wiarygodności zeznaniom K. C. złożonym na rozprawie. W przypadku bowiem uznania, że zmiana zeznań na korzyść oskarżonego determinowana była innymi względami niż przyznaniem się do zbyt pochopnego oskarżenia, to nie sposób byłoby zrozumieć, dlaczego pokrzywdzony nie zmienił również na jego korzyść zeznań w zakresie zarzutu z art. 245 kk (o czym niżej). Zważyć wreszcie należy na treść zeznań B. C. – syna pokrzywdzonego, który zeznał na rozprawie, iż dowiedział się od ojca : „...że w firmie skradzione zostały narzędzia(...) i że podejrzanym był pan A., bo nikt inny u nas nie mieszkał” (k. 443). W konkluzji przyjęć należało, że materiał sprawy nie daje podstaw do nie budzącego wątpliwości przypisania oskarżonemu dokonania zaboru, co implikuje uniewinnienie go od zarzutu z art. 278§1 kk.

Bezasadne jest natomiast żądanie skarżącej, by uniewinnić oskarżonego od zarzutu używania gróźb bezprawnych wobec K. C.. Depozycje pokrzywdzonego są w tym zakresie konsekwentne; o ile można byłoby tłumaczyć oskarżenie o kradzież dążeniem do odzyskania skradzionych narzędzi, bądź ich równowartości, to nie miał on jakiegokolwiek interesu

w obciążaniu oskarżonego zarzutem gróźb. Co więcej, jego depozycje znajdują potwierdzenie w zeznaniu B. C., który na rozprawie oświadczył min.: „...mówił tata, że oskarżony dzwonił do niego, że niby w nocy do niego dzwonił i mu groził (...) Jak tata mówił mi o groźbach to był wystraszony i powiedział, że zgłosi to na policję...” (k. 443). Również i ten świadek nie ma interesu prawnego w obciążaniu oskarżonego; słusznie zatem Sąd Rejonowy obdarzył jego zeznania walorem wiarygodności, uznając winę oskarżonego w zarzucanym mu zakresie za udowodnioną. Odmienne wywody apelacji mają wyłącznie charakter polemiczny, ograniczając się do deprecjonowania odczuwanego przez pokrzywdzonego zagrożenia, przy nie dostrzeżeniu jego zeznań, kiedy to – przykładowo - mówił, że z obawy przed zapowiedzianym spalaniem samochodu parkował pojazd poza miejscem zamieszkania. Należało zatem w tym zakresie utrzymać wyrok w mocy.

Odnosząc się – po myśli art. 447§1 kpk – do surowości orzeczonych kar jednostkowych uznać należało, że nie jest ona nadmierna, zwłaszcza gdy zważy się na uprzednią wielokrotną karalność sądową oskarżonego oraz działanie w warunkach określonych art.12 kk. Skierowanie go do odbycia kary łącznej, w wysokości orzeczonej przez Sąd Okręgowy, winno wdrożyć oskarżonego do przestrzegania zasad porządku prawnego w przyszłości, umożliwiając przewartościowanie dotychczasowej nagannej postawy życiowej.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów sądowych postępowania w II instancji uzasadnione jest ustaloną przez Sąd Rejonowy trudną sytuacją materialną oskarżonego.